

www.cartepedia.ro

www.cartepedia.ro

SARAH HARMAN

TOATE CELELALTE MAME MĂ URĂSC

Traducere din limba engleză
Roxana Brînceanu

ARMADA

www.cartepedia.ro

Imprint coordonat de Marian COMAN
Designul copertei: Sandra CHIU
Ilustrația copertei: GVS / Adobe Stock
Adaptare copertă originală: Adnan VASILE
Redactor: Anamaria STUPARU
Prepress: Alexandru CSUKOR
Tehnoredactor: Loredana DOBOȘ
Corector: Andreea IANCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HARMAN, SARAH
Toate celelalte mame mă urăsc / Sarah Harman ; trad. din lb. engleză: Roxana Brînceanu. - București : Armada, 2025
ISBN 978-606-43-2024-7

I. Brînceanu, Roxana (trad.)

821.111

Sarah Harman
ALL THE OTHER MOTHERS HATE ME
Copyright © 2025 by Sarah Harman
All rights reserved.

Copyright © Nemira, 2025 pentru prezenta ediție în limba română.
ARMADA este un imprint al Grupului Editorial **NEMIRA**.

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN: 978-606-43-2024-7

www.cartepedia.ro

Pentru Jack, cel mai bun băiat al meu

www.cartepedia.ro

www.cartepedia.ro

PROLOG

Băiatul dispărut este Alfie Risby, în vârstă de zece ani și, ca să fiu întru totul cinstită cu voi, e un rahat mic.

Îmi dau seama că e oribil să spui așa ceva despre un copil, în special despre unul dispărut. Dar – și nu sunt mândră de asta – dacă ar fi trebuit să aleg un copil din clasa lui Dylan care să se evapore în plină lumină a zilei, Alfie ar fi fost în fruntea listei mele.

Există unii copii pe care ai vrea să îi iei la bătaie, iar Alfie era unul dintre ei. Poate că era vorba de părul lui, nuanța aceea roșu palid pe care o numim blond roșcat. Sau de ochii lui terni, de culoarea stafidei. Sau de felul în care dinții lui mici și ascuțiți îi dădeau o înfățișare distinctă, asemănătoare cu cea a unui dihor.

Ascuțimea lor este cât se poate de reală: anul trecut a mușcat-o pe bona lui, Cecilia, așa de tare că a avut nevoie de copci. Săptămâni întregi a apărut după-amiaza să-l ia, ca o fantomă tristă strângându-și antebrațul bandajat.

O singură dată m-am oferit voluntară să însoțesc o excursie școlară, un picnic cu clasa la Hampstead Heath, și Alfie s-a aplecat peste o grămadă de rulouri cu cârnăciori și mi-a spus, foarte nonșalant, ca și cum am fi fost doi adulți la bar, că „îi plac destul de mult unghiile mele de târfă".

Și mai e și familia lui... Nu erau obișnuiții îmbogățiți din St. Angeles... Jucau în cu totul altă ligă.

„Mai bogați decât Dumnezeu", îmi șoptise una dintre celelalte mame în timpul strângerii de fonduri din primăvara anului trecut, în timp ce aranjam fursecuri pudrate cu zahăr pe tăvițe mici de plastic.

www.cartepedia.ro

Dar, dacă e să fiu sinceră, sentimentele mele față de Alfie nu aveau nimic de-a face cu părul lui, cu bogăția sau cu aspectul lui de dihor. Nu. Antipatia mea față de Alfie provenea în principal din modul în care îl trata pe Dylan, unicul meu fiu, precoce și sensibil, ca și cum ar fi fost un gândac care urma să fie strivit.

Și nimeni nu-mi strivește mie copilul.

www.cartepedia.ro

1

Shepherd's Bush, Londra, vineri, 07:45

Mă trezesc cu un cântec al trupei Girls' Night care îmi rulează non-stop în cap. Sinceră să fiu, „Earthquake[1]" nu a ajuns niciodată la succesul la care spera casa de discuri. Nu a ajutat nici faptul că un cutremur devastator, cu magnitudinea de 8.9, a răvășit sudul Californiei în aceeași săptămână în care a fost lansat single-ul nostru, prăbușind o parcare multietajată ca pe un sufleu și prinzând 346 de persoane înăuntru. Însă cântecul în sine tot e obsedant.

Ești ca un cutremur,
Zece pe Richter,
Spui că vrei „o scurtă pauză"
Și-apoi te-nhăitezi cu...

Îmi fredonez singură sub pătură, imaginându-mă cântând pentru un stadion Wembley sold-out, în loc să mă pregătesc să fac un duș călduț la parterul unei case victoriene. Nici măcar întreaga de nenorocită de casă.

— Dylan! țip. Ridică-te! O să întârzii la școală!

Fiul meu apare în ușă, complet îmbrăcat, chiar și cu șapca și cravata de la St. Angeles.

---

[1] Cutremur, în lb. engleză, în original (n. red.).

www.cartepedia.ro

— Ha-ha, foarte amuzant, mamă.

Își dă ochii peste cap și-mi împinge o doză rece de Red Bull în mâini.

Iau o înghițitură. Ritualul nostru de dimineață fiind îndeplinit, îmi trag pătura caldă înapoi peste cap.

— Serios, totuși, n-am putea să nu întârziem astăzi? mă roagă fiu-meu. Doamna Schulz spune că autocarul n-o să mai aștepte și de data asta.

O amintire vagă a unui acord plutește spre suprafață, că îmi scrisesem inițialele cu dermatograf vinețiu și bifasem căsuța „nu sunt disponibilă ca însoțitor".

— Din cauza excursiei în natură? mormăi eu de sub plapumă.

— Da. La Wetland Centre. Studiem păsări. Te poți scula acum, te rog?

— Bine. Ești entuziasmat?

Eu trag de timp, dar el se grăbește și mai tare decât de obicei. Poate că asta înseamnă că hărțuirea a încetat în sfârșit.

Dylan își întoarce spre mine ochii verzi rugători.

— Nu pot să mă duc pur și simplu singur? zice, jumătate întrebare, jumătate tânguială.

Dau laoparte plapuma de pe față pentru a doua oară. Lumina ternă a toamnei se infiltrează prin jaluzele, străpungându-mi retinele. Mă salt cu greu în capul oaselor. De ce trebuie să fie atât de *lumină* dimineața?

— Dylan. Am mai discutat asta. Ai zece ani. Nu mergi singur la școală. Vrei să ajungi în subsolul unui pedofil bătrân și păros? Hmm? Vrei să-ți petreci restul vieții...

Dylan mă întrerupe.

— Aici se cheamă *pivniță*, mamă. Numai americanii spun *subsol*.

Felul în care își încrețește nasul atunci când spune cuvântul *american* e ca o mică secure înfiptă în inima mea.

Dau pe gât restul de Red Bull și arunc doza spre colecția înșirată pe măsuța mea de toaletă. Dylan se uită la șirul de doze goale ca la niște cartușe de uraniu golite.

— Ai de gând să le reciclezi, nu-i așa? Aluminiul este unul dintre materialele cele mai mari consumatoare de energie de pe planetă. Domnul Foster mi-a arătat documentarul ăla...

www.cartepedia.ro

— Nu acum, Greenpeace. O să întârziem.

Dylan geme sonor și se îndreaptă spre bucătărie.

— Bine, oftează el. Dar, mamă... Vocea lui plutește pe hol: Poți tee-rooog să îmbraci azi o bluză *normală*? Ca celelalte mame?

Arunc o privire spre tricoul meu de turneu *Girls' Night 2008*. Dintre toate tricourile de trupă, acesta este favoritul meu. E din primele zile, înainte de tot dezastrul cu Rose. Pe față este o fotografie serigrafiată a feței mele mult mai tinere. Pe spate, numele meu, FLORENCE, e scris cu litere mari de tipar, ca pe un tricou de fotbalist.

Îmi scot tricoul ofensator peste cap, permițându-mi o râgâială de taurină. O bluză de un portocaliu viu îmi face cu ochiul din grămada de pe podea.

— Așa să fie, puștiule.

www.cartepedia.ro

2

Shepherd's Bush, vineri, 07:58

Afară aerul e rece și înțepător, acea bucată groaznică de mijloc de noiembrie când ceasurile s-au dat înapoi, dar încă nu au început petrecerile de Crăciun.

Dylan aleargă pe ușa din față înaintea mea, cu rucsacul atârnându-i pe un umăr. Vecinul nostru, domnul Foster – sus-menționatul fan al documentarelor despre aluminiu – stă în fața casei sale, sortându-și recipientele de sticlă într-un coș. Dylan îi face cu mâna entuziasmat. Eu tresar. Nu sunt încântată că acest zelot local al reciclării, în vârstă de șaptezeci și șase de ani, este în prezent cel mai bun prieten al fiului meu. Sunt și mai puțin încântată că el îi tot dă lui Dylan greieri vii cu care să-și hrănească broasca țestoasă. Dar asta e o luptă pentru o altă zi.

— O, Florence, face domnul Foster, ridicându-și privirea de la un morman de conserve. Ai observat că...

— Ne cam grăbim, spun eu peste umăr, fără să mă opresc.

Voi avea de plătit la greu dacă Dylan pierde autocarul ăla.

Domnul Foster mormăie și se întoarce la coșul lui.

— Desigur. Nu te reții.

Pe măsură ce ne apropiem de școala lui Dylan, familiarele magazine cu pui tăiați și case de pariuri din cartierul nostru fac loc măcelăriilor organice și magazinelor de vinuri naturale. În scurt timp, eu

www.cartepedia.ro

și Dylan trecem pe lângă vilele albe grandioase care găzduiesc ambasada Uzbekistanului și familia Beckham. Școala lui Dylan se află la doar câteva străzi distanță, ascunsă într-o fundătură.

St. Angeles este o școală pregătitoare de băieți, veche de o sută cincizeci de ani, găzduită într-o vilă victoriană mare, desprinsă parcă dintr-un roman de Dickens. Singura concesie a școlii la modernitate este ușa din față de un albastru vese,l nepotrivit, vopsită în grabă după ce o firmă cu capital privat a preluat controlul în urmă cu câțiva ani și a încercat să aducă școala în secolul XXI.

Lăsarea copiilor dimineața la St. Angeles este o coregrafie de precizia unei parade militare nord-coreene. Mașinile sunt strict interzise, ceea ce înseamnă că toți părinții, indiferent cât de ocupați sau de importanți ar fi, se înghesuie să parcheze pe străzile adiacente și apoi se apropie pe jos de porțile impunătoare de fier, ca niște pelerini religioși apropiindu-se de Mecca.

Când ajungem și noi, parada suplicanților șerpuiește în jurul clădirii. Am întârziat, dar nu e târziu-*târziu*. Dylan va prinde oricum autocarul, iar eu voi ajunge la întâlnirea mea crucială. Trebuie doar s-o evit pe doamna Dobbins, noua șefă a „îngrijirii pastorale". I-am evitat apelurile în ultimele săptămâni. Orice ar vrea, nu poate fi de bine.

Dylan și cu mine ne așezăm la rând în spatele Allegrei Armstrong-Johnson și al lui Wolfie, fiul ei cel palid. Păstrez o distanță sănătoasă, sperând ca ea să nu se întoarcă. Nu ar fi corect s-o numesc pe Allegra dușmanca mea – onoarea aceasta îi este rezervată lui Hope Grüber – și oricum, nu o cunosc pe Allegra suficient de bine încât s-o urăsc. Dar e genul de mamă de la St. Angeles pe care mă străduiesc s-o evit. Genul de femeie cu păr castaniu lucios, membră a Clubului Hurlingham[1] și cu o fermă de optzeci de hectare cu cai în Norfolk. Soțul ei, Rupert, scrie biografii despre Churchill, ceea ce se pare că nu este doar o slujbă în sine, ci le permite să locuiască într-o casă elegantă din South Kensington.

---

[1] Club privat exclusivist de socializare și sport, situat în zona Fulham din Londra, Anglia. Fondat în 1869, are sediul într-o clădire în stil georgian și e amplasat pe șaptesprezece hectare de teren (n. tr.).

www.cartepedia.ro

— Iar ai întârziat, Florence? cotcodăcește Allegra, numai veselie și politețe falsă.

Ridic ochii spre ea. În dimineața asta, Allegra poartă cizme de călărie Hermès din piele de culoarea untului, o jachetă Barbour verde lucioasă și o expresie de deplină satisfacție de sine. Ogarul ei anorexic e liber din lesă și e îmbrăcat cu o vestă împletită.

Când vede că nu răspund, Allegra strânge din buze și spune cu voce tare:

— Arăți foarte strălucitoare în dimineața asta. Ai planuri mari după ce îți lași fiul aici?

Ceva din tonul ei mă face să mă simt ca un copil care a fost trimis în biroul directorului. Nu ajută nici faptul că sunt cu vreo zece ani mai tânără decât majoritatea mamelor de la St. Angeles, dintre care niciuna nu a rămas însărcinată accidental la douăzeci de ani.

Nu iau în seamă întrebarea Allegrei și mângâi câinele hidos pe cap.

— Bun băiat, Wolfie.

Ea tresare.

— Wolfie este numele *fiului nostru*, spune încruntându-se. Nu al câinelui.

Încep să fredonez încet de tot primele acorduri din „Ești atât de vanitoasă". Când ajung la refren, Dylan îmi aruncă o privire ucigătoare.

— Mamă! șuieră el. Încetează!

— Ce? răspund eu, inocentă. Carly Simon este clasică!

Ar trebui să fiu drăguță cu Allegra. De fapt, ea este o specie pe cale de dispariție aici: o adevărată persoană britanică la St. Angeles. Majoritatea celor de teapa ei, cele care nu au titluri aristocratice sau soți cu fonduri de investiții, s-au retras acum în Surrey. Așa de ciudat e acest colț al Londrei – un amestec exotic de oameni din întreaga lume cu surse misterioase de venit. Sincer, e mai probabil să te lovești în coate cu un prinț din Bahrain sau cu moștenitoarea unui armator grec, decât cu o persoană obișnuită din Yorkshire, de exemplu. Se zvonea cu ceva timp în urmă că St. Angeles reducea taxele de școlarizare pentru puținii elevi britanici rămași, aproape ca o bursă pentru studenții nevoiași. Nu ar fi fost chiar așa de exagerat. Părinții străini vor să creadă că trăiesc o experiență englezească „autentică" atunci când își trimit copiii la școală îmbrăcați cu ciorapi până la genunchi și

www.cartepedia.ro

pălării marinărești de pai. Nu are rost să transformi educația copilului tău într-un exercițiu prelungit de cosplay britanic nostalgic dacă *toți* ceilalți copii sunt din Melbourne, Paris, Hong Kong sau Helsinki.

Personal, consider întreaga obsesie englezească a școlilor ca fiind ceva ridicol. Acolo unde am copilărit eu, într-un apartament înghesuit cu două camere, pe o porțiune de asfalt bătut de soare la marginea orașului Orlando, Florida, copiii pur și simplu mergeau la orice școală era mai aproape de casa lor. Cu siguranță adulții nu petreceau serate întregi încercând să-și dea seama unde învățase gazda lor tabla înmulțirii.

Dacă ar fi fost după mine, Dylan ar fi mers la școala primară locală aflată la o stradă de apartamentul nostru, iar eu aș fi dormit în fiecare dimineață câte douăzeci și cinci de minute în plus. Când i-am spus asta fostului meu soț, Will, a reacționat ca și cum aș fi sugerat ca Dylan să fie scos din învățământul formal pentru a efectua zece ani de muncă grea la o fermă comunitară. Will era un băiat de la St. Angeles, înțelegeți, și insistase pentru același lucru în cazul lui Dylan.

„Bine", i-am spus eu, ridicând din umeri. „Tu plătești."

Oricum, uniforma chiar e drăguță.

Când ajungem la porțile din față, directoarea adjunctă, un brontozaur străvechi pe nume doamna Schulz, ne oferă un zâmbet cu buzele strânse.

— Bună dimineața, Dylan, rostește ea afectat, uitându-se la mine de sub un coif de păr cărunt făcut permanent. E îmbrăcată exact ca doamna Doubtfire și miroase vag a naftalină.

— Să ai o zi bună, puștiule! îi strig lui Dylan, care dispare pe poartă într-o mare de băieți îmbrăcați identic. Dă-i gata!

Doamna Schulz tresare.

— Doamnă Palmer, zice, înclinând din cap în direcția mea.

— E Grimes, îi reamintesc eu. Dylan e Palmer. Ca și tatăl lui.

Clipește sub ochelarii ca de bufniță.

— Desigur, spune plat, ca și cum nu m-ar fi văzut în fiecare dimineață din săptămână în ultimii cinci ani. Scuzele mele. O zi plăcută.

www.cartepedia.ro

Mă îndepărtez în grabă de porți, dorindu-mi să nu apară doamna Dobbins. La câțiva pași distanță, Hope Grüber, președinta APP[1], le desfată pe Farzanah Khan și Cleo Risby cu o poveste captivantă despre punctajul perfect al unuia dintre tripleții ei la simularea examenului de admitere la St. Paul.

— Nici măcar nu am făcut meditații! cârâie Hope, fluturând din genele false.

Hope e din Brisbane și s-a străduit din greu să urce pe scara socială. Înainte de a-și cunoaște soțul, un magnat imobiliar austriac cu treizeci de ani mai în vârstă decât ea, Hope era fotomodel de mâna a doua care avea greutăți financiare și locuia deasupra unui restaurant ieftin pe Goldhawk Road. Ne-am învârtit pentru puțin timp în aceleași cercuri sociale după ce eu am părăsit Girls' Night. Nu am fost niciodată prietene, dar am dus vieți paralele: cumpărături la Primark, petreceri la Fabric, mereu cu un ochi deschis după următorul lucru bun. Diferența, presupun, este că Hope l-a găsit.

Astăzi, Hope are trei băieți, conduce un Bentley bleu cu plăcuțe personalizate B0YMUM și se autoproclamă pe Instagram #Model, #Filantrop și #GirlBoss. Încă vorbește cu accent vulgar și poartă prea mult imprimeu leopard ca să treacă drept o membră a „luxului discret", dar a reușit să intre în grațiile celorlalte mame de la St. Angeles prin faptul că e silitoare cu „S" mare. Ai nevoie de organizarea unei gale de caritate sau de programarea unei vânzări de prăjituri? Hope e omul tău. Nu strică nici că ea și Karl Theodor au o cabană liberă cu opt camere în Verbier pe care le-o împrumută celorlalte mame, chiar și în sezonul de vârf. Prin urmare, tripleții ei înfiorători – Trip, Teddy și, nu știu, Tryhard[2] – nu sunt niciodată excluși de la o petrecere de ziua de naștere. Spre deosebire de Dylan.

— Doamna Dobbins spune că e superdotat de la natură! behăie Hope.

Menționarea numelui ei îmi provoacă un mic fior pe șira spinării. Trebuie să ies de aici.

Lângă ea, Farzanah ridică o sprânceană perfect arcuită, fără să se obosească să-și ascundă scepticismul.

---

[1] Asociația Părinților și Profesorilor (n. tr.).

[2] *Try hard* – străduiește-te, încearcă mai mult, în lb. engleză, în original (n. tr.).

www.cartepedia.ro

— Serios?

Spre deosebire de Hope, Farzanah are o slujbă adevărată, ca „dermatolog al vedetelor“, cu o linie de produse de îngrijire a pielii la Harrods și propriile birouri pe Harley Street. Farzanah este de departe cea mai lustruită ființă umană pe care am văzut-o vreodată de aproape, cu o piele luminoasă, dinți albi strălucitori și o cascadă de păr negru atât de lucios, încât efectiv îți poți vedea reflexia în el. Tatăl ei a fost ambasadorul Pakistanului la Londra la sfârșitul anilor ’90, iar Farzanah a frecventat o școală cu internat pentru fete în Berkshire, unde a dezvoltat aceeași pronunție țepoasă ca și contesa văduvă de Grantham. Colac peste pupăză, fiul ei, Zain, este un adevărat geniu și a câștigat trei ani la rând concursul de inginerie LEGO al școlii. Hope o disprețuiește pe Farzanah, dar într-un mod complet diferit de cum mă urăște pe mine.

Alături de ele, Cleo Risby ascultă doar pe jumătate, căutând ceva în geanta ei supradimensionată. Cleo e cea mai cool dintre toate mamele de la St. Angeles. E cu aproape un cap mai înaltă decât restul, cu părul de un blond rece și o expresie permanent distrasă, ca un model care tocmai s-a trezit dintr-un vis cu ochii deschiși. Este un fel de artistă, deși, din câte îmi dau seama, munca ei constă doar în a fuma țigară după țigară în fața diverselor galerii și în a fi fotografiată pentru *Vanity Fair*. Soțul ei este mai în vârstă și incredibil de bogat, moștenitorul unei averi provenită dintr-o afacere cu produse alimentare congelate.

Cleo arareori își aduce copiii la școală (are oameni pentru asta), așa că aceasta este o ocazie aparte, în special pentru Hope, care nu-și dorește nimic mai mult decât să fie cea mai bună prietenă a lui Cleo. Din nefericire, Allegra Armstrong-Johnson i-a luat-o înainte cu mai multe decenii (au fost colege de cameră la școală), așa că Hope e forțată să o tolereze pe Farzanah și să se distreze torturându-mă pe mine.

Hope mă apucă de braț când trec pe lângă ea, aranjându-și buzele de pește într-o expresie îngrijorată.

— A, Florence. Aici erai. Doamna Dobbins tocmai te căuta. Părea destul de urgent.

— Bine, mulțumesc, mormăi eu.

Farzanah plescăie din limbă rău prevestitor.

— O, vai. E totul în regulă cu Dylan?

www.cartepedia.ro

Ea și Hope schimbă priviri cunoscătoare, în timp ce eu grăbesc pasul. Încă câțiva metri până la colț, fac stânga și voi fi în siguranță, scăpată de doamna Dobbins și de privirile critice ale celorlalte mame și de orice ar mai fi făcut Dylan acum.

La capătul trotuarului, exact când încep să oftez ușurată, o lovitură dură îmi aterizează exact între omoplați.

Futu-i.

Când mă întorc, nu e doamna Dobbins, ci o asiatică cu părul lucios, care ține un telefon în mână și vorbește repede cu accent de California:

— Așa că i-am spus, nu se pune problema să nu avem acoperire din New York pentru asta...

Am trăit în această țară deja aproape jumătate din viața mea și uneori uit cât de supărător poate să sune un accent american la putere maximă. În decursul anilor, propriul meu accent s-a diluat, ca o cafea instant amestecată cu ceai slab.

— Hmm, bună? Tocmai m-ai lovit?

Femeia face semn spre ureche, indicând că vorbește la telefon. Ca și cum tocmai aș fi lovit-o eu *pe ea* în spate.

— Corect. Da. Sută la sută. Ascultă, te sun eu înapoi, spune ea, scoțându-și o cască din ureche și întinzându-și mâna. Jenny Choi, se prezintă, ridicându-mi și coborându-mi brațul, ca și cum noi două tocmai am fi negociat un acord istoric de comerț *free trade*. Îmi pare rău pentru asta. Încercam doar să mai strecor o oră taxabilă.

Îmi observă expresia nedumerită și adaugă:

— Avocat. Defect profesional, cred.

— Corect. Ne-am mai întâlnit?

— Nu, nu. Sunt nouă aici. Dar doamna Schulz mi-a spus că mai este o mamă americancă.

Jenny zâmbește și își schimbă greutatea de pe un picior pe altul. Este cu cel puțin un deceniu mai în vârstă decât mine, poate chiar două. Fața ei este lipsită de orice fel de machiaj și poartă un costum corporatist androgin, care pare incredibil de scump. Genul de femeie care se simte foarte confortabil cerând să discute cu managerul.

— Am gemeni, Max și Charlie. Trebuiau să meargă la școala americană din St. John's Wood, dar interviul... mă rog, băieții au avut o

www.cartepedia.ro

zi proastă. Jenny se oprește, forțând un zâmbet: Oricum, nu contează. Acum suntem aici.

Dau din cap, încercând să procesez rafala de informații pe care a descărcat-o spre mine. În depărtare, doamna Dobbins apare pe porțile școlii și începe să caute prin șirul de părinți.

— Păi, ăă, bine ați venit la St. Angeles, spun, îndepărtându-mă înainte ca doamna Dobbins să bage de seamă că sunt acolo.

Jenny își încrucișează brațele la piept.

— Uite, dă-mi numărul tău de telefon. Pentru o întâlnire de joacă.

— O întâlnire de joacă?

Studiez fața netedă a lui Jenny, dinții ei perfecți, tunsoarea bob elegantă până la nivelul bărbiei. Avem același pașaport, dar asta e cu siguranță tot ce avem în comun. Cât timp îi va lua să mă părăsească, după ce îmi va înregistra statutul de persona non grata printre mamele de la St. Angeles?

— Pentru băieți, clarifică Jenny. Mi-ar plăcea ca ei să-și facă prieteni.

Doamna Dobbins m-a reperat acum și năvălește în direcția mea ca un câine de vânătoare.

Jenny îmi întinde telefonul.

— Scrie-l acolo. O să te sun, ca să-l ai și tu pe al meu.

La naiba, e perseverentă. Îmi scriu numărul cât pot de repede. Doamna Dobbins e numai la câțiva metri de mine și se apropie grăbită.

— Ei bine, ăă, mulțumesc, mormăi eu, întorcându-mă să plec.

Dar e prea târziu. Mâna doamnei Dobbins e pe umărul meu.

Am fost prinsă.

— Domnișoară Grimes! face ea, puțin prea tare. Îmi pare rău că vă întrerup! Pot să vă răpesc pentru o clipă?

Eliza Dobbins este mai tânără decât mine, douăzeci și ceva de ani, cu ochi mari și rotunzi și păr negru ca smoala. Ar putea fi drăguță dacă ar încerca, dar în mod clar nu încearcă. Sub sprâncene are împrăștiate pete de rimel și monstruozitatea ei de bluză de vâscoză e presărată cu firimituri de brioșă. Nu ajută nici că e gravidă cam în 150 de luni, având o burtă rotundă ca un fruct prea copt.

www.cartepedia.ro